Agatha Christie

Păcat dublu

AM DAT o raită pe la prietenul meu Poirot şi l-am găsit într-o stare de jalnică extenuare. Devenise într-atât de faimos, încât orice femeie bogată care îşi rătăcea vreo brăţară sau căţeluşul preferat se grăbea să-i ceară ajutorul marelui Hercule Poirot. Micul şi îndesatul meu amic era un amestec ciudat de cumpătare flamandă şi fervoare artistică. Accepta multe cazuri care nu îl interesau pur şi simplu pentru că primul lui instinct prevala întotdeauna.

De asemenea, prelua cazuri care nu îi ofereau nici un profit tocmai pentru că se nimerise să-l intereseze în mod special. Rezultatul la care ajunsese era, după cum spuneam, o stare de jalnică extenuare. Acelaşi lucru mi l-a mărturisit şi el, aşa că nu mi-a fost deloc greu să-l conving să petrecem o vacanţă de o săptămână la cunoscuta staţiune Ebermouth, de pe coasta de sud.

Deja trecuseră patru zile extrem de agreabile când Poirot a venit la mine ţinând în mână o scrisoare deschisă.

— Mon ami, îţi mai aminteşti de prietenul meu Joseph Aarons, impresarul?

După o clipă de gândire am încuviinţat. Poirot are o grămadă de prieteni a căror proveniență socială diferă ca de la cer la pământ. Amicii lui sunt fie măturători de stradă, fie lorzi din înalta societate.

— Eh bien, Hastings, Joseph Aarons se află la Charlock Bay. Nu se

Agatha Christie

Păcat dublu

AM DAT o raită pe la prietenul meu Poirot şi l-am găsit într-o stare de jalnică extenuare. Devenise într-atât de faimos, încât orice femeie bogată care îşi rătăcea vreo brăţară sau căţeluşul preferat se grăbea să-i ceară ajutorul marelui Hercule Poirot. Micul şi îndesatul meu amic era un amestec ciudat de cumpătare flamandă şi fervoare artistică. Accepta multe cazuri care nu îl interesau pur şi simplu pentru că primul lui instinct prevala întotdeauna.

De asemenea, prelua cazuri care nu îi ofereau nici un profit tocmai pentru că se nimerise să-l intereseze în mod special. Rezultatul la care ajunsese era, după cum spuneam, o stare de jalnică extenuare. Acelaşi lucru mi l-a mărturisit şi el, aşa că nu mi-a fost deloc greu să-l conving să petrecem o vacanţă de o săptămână la cunoscuta staţiune Ebermouth, de pe coasta de sud.

Deja trecuseră patru zile extrem de agreabile când Poirot a venit la mine ţinând în mână o scrisoare deschisă.

— Mon ami, îţi mai aminteşti de prietenul meu Joseph Aarons, impresarul?

După o clipă de gândire am încuviinţat. Poirot are o grămadă de prieteni a căror provenienţă socială diferă ca de la cer la pământ. Amicii lui sunt fie măturători de stradă, fie lorzi din înalta societate.

— Eh bien, Hastings, Joseph Aarons se află la Charlock Bay. Nu se simte deloc bine şi, în plus, îl mai supără şi o afacere destul de neînsemnată. Mă roagă să-i fac o vizită.

Mon ami, cred că e cazul să răspund invitaţiei. Dragul de Joseph e un prieten atât de devotat şi a făcut atâtea ca să mă ajute în trecut.

— Bineînţeles, dacă zici tu, am răspuns. Bănuiesc că Charlock Bay e un loc drăguţ şi întâmplarea face că nu am mai fost acolo niciodată.

— Atunci vom îmbina utilul cu plăcutul, spuse Poirot. Eşti atât de amabil să te interesezi de mersul trenurilor?

— Probabil că va trebui să schimbăm trenul de vreo două-trei ori, i-am spus cu o strâmbătură. Ştii cum sunt liniile astea care traversează ţara. Uneori abia dacă îţi ajunge o zi ca să parcurgi distanţa dintre Devonul de Sud şi Devonul de Nord.

Cu toate acestea, făcând investigaţiile de rigoare, am aflat (nu fără surprindere) că drumul nu necesita mai mult de o schimbare de tren la Exter şi că, în general, trenurile circulau la orele anunţate. Tocmai mă grăbeam spre Poirot să-i dau vestea când, trecând pe lângă oficiul de voiaj cu autocarele, am putut citi următorul anunţ: „Mâine. Excursie de o zi la Charlock Bay. Plecarea la ora 8:30 cu un itinerar care trece prin cele mai pitoreşti locuri din Devon”.

Am întrebat câteva persoane şi m-am întors la hotel entuziasmat. Din nefericire mi-a fost tare greu să-l fac pe Poirot să-mi împărtăşească părerea:

— Mon ami, de unde atâta pasiune pentru autocar? Vezi tu, trenul e ceva sigur. Nu explodează cauciucurile; nu au loc accidente. Şi, în plus, nu te simţi incomodat de prea mult aer. Ferestrele pot fi închise şi nu intră deloc praf înăuntru.

I-am sugerat într-un mod cât se poate de delicat că pe mine mă atrăgea tocmai avantajul aerului curat.

— Şi dacă plouă? Clima voastră britanică e atât de instabilă!

— Ne înarmăm cu glugi şi aşa mai departe. Iar dacă plouă cu găleata, excursia nu va mai avea loc, dat fiind că autocarul are caroseria deschisă.

— Ah! Făcu Poirot. Atunci că sperăm că totuşi va ploua.
— Ei, dacă ăsta e ultimul tău cuvânt…
— Vai, nu, mon ami. Văd că ţi-a intrat în cap să mergi neapărat în excursie. Din fericire am la mine paltonul cel gros şi două fulare. Oftă. Dar vom avea destul timp la Charlock Bay!
— Se pare că va trebui să petrecem şi noaptea acolo. Turul excursiei trece prin Dartmoor. Masa de prânz o luăm la Monkhampton. La Charlock Bay ajungem pe la patru şi autocarul porneşte înapoi la ora cinci şi ajunge aici la zece seara.
— Aşa deci! Spuse Poirot. Şi când te gândeşti că mai sunt unii care fac treaba asta de plăcere. Bineînţeles că ne va costa mai puţin, pentru că nu mai facem şi drumul înapoi, nu?
— Nu cred că e posibil aşa ceva.
— Bine, dar trebuie să insişti.
— Ei, hai, Poirot, nu fi meschin! Ştii doar că eşti plin de bani.
— Mon ami, nu e vorba de meschinărie. Eu mă refer la simţul afacerii. Să fi fost chiar milionar şi tot n aş fi plătit mai mult decât e drept şi just.
După cum prevăzusem, Poirot nu a avut nici o şansă. Domnul care elibera tichete la biroul de voiaj era calm şi indiferent, dar ferm pe poziţie. Ideea lui era că trebuia să ne întoarcem cu acelaşi autocar. Mai mult, insinuă faptul că ar fi trebuit să plătim ceva în plus pentru privilegiul de a părăsi autocarul la Charlock Bay.
Învins, Poirot plăti suma cerută şi părăsi biroul.
— Englezii ăştia nu au simţul banului, bombăni el. Hastings, n-ai observat un tânăr care a plătit tot biletul, deşi a menţionat că vrea să coboare la Monkhampton?
— Nu cred. Că veni vorba…
— Da, ştiu, o priveai pe tânăra domnişoară care a cumpărat locul cinci, chiar lângă noi. Da, mon ami, te-am văzut. Acesta a şi fost motivul pentru care, când eram pe

punctul de a lua locurile treisprezece şi paisprezece – care sunt în centru şi parcă ceva mai apărate, mă rog, cât pot fi ele de apărate – te-ai băgat în faţă cu grosolănie şi ai spus că locurile trei şi patru sunt mai bune.

— Ei şi tu, Poirot! Am zis simţind că-mi iau foc obrajii.

— Păr roşcat, mereu părul ăsta roşcat!

— Cel puţin ea merita mai multă atenţie decât orice tânăr ciudat.

— Asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Mie mi s-a părut interesant tânărul.

Ceva anume din tonul lui Poirot m-a făcut să mă uit imediat şi eu la el.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Oh! Stai puţin! Să spunem că m-a interesat pentru că dorea să-şi lase mustaţă, însă rezultatul era deplorabil. Poirot îşi mângâie cu tandreţe propria mustaţă, de-a dreptul magnifică. E o adevărată artă, murmură el, să ştii cum să-ţi laşi mustaţa să crească! Am toată simpatia pentru cei care vor să aibă mustaţă.

Nu ştii niciodată când Poirot vorbeşte serios şi când glumeşte pe socoteala cuiva. Am socotit că e mai cuminte să tac.

A doua zi a debutat cu un soare strălucitor. O zi cu adevărat splendidă! Cu toate acestea, Poirot nu a vrut să-şi asume nici un risc. Şi-a luat o haină de lână, un palton greoi şi două fulare şi toate astea peste cel mai gros costum de haine. În plus, a înghiţit înaintea plecării şi două tablete „Antigrippe” şi şi-a mai vârât încă o doză în buzunar.

Ne-am luat doar două valijoare cu noi. Domnişoara drăguţă pe care o remarcasem în ziua precedentă avea şi ea o valijoară, la fel şi tânărul care, am tras eu concluzia asta, constituia obiectul simpatiei lui Poirot. În rest, nimeni nu avea bagaj. Cele patru valize au fost puse de şofer cu grijă în portbagaj şi apoi toţi ne-am luat locurile în primire.

Din maliţiozitate, mi-am zis eu atunci, Poirot m-a plasat pe mine pe locul din afară, căci „eu aveam mania aerului

curat”, iar el se instala chiar lângă frumoasa noastră vecină. Dar în curând îşi repară greşeala. Cel care ocupa locul şase era un tip foarte gălăgios şi glumeţ, astfel încât Poirot o întrebă pe fată, pe un ton scăzut, dacă nu dorea să facă schimb de locuri. Ea încuviinţă plină de recunoştinţă şi, după ce se produse schimbarea, intră în vorbă cu noi şi curând toţi trei discutam plini de jovialitate.

Evident foarte tânără, cred că nu avea mai mult de nouăsprezece ani, fata era ingenuă ca un copil. Nu a trecut mult şi ne-a destăinuit motivul călătoriei. După toate aparenţele făcea o călătorie de afaceri pentru mătuşa ei care era proprietara unui foarte interesant magazin de antichităţi din Ebermouth.

Când îi murise tatăl, mătuşa nu se alesese cu prea mult, aşa încât se hotărâse să folosească bruma de capital şi mulţimea de lucruri frumoase lăsate moştenire pentru a se lansa în afaceri. Avusese deja succes şi devenise chiar celebră. Fata, Mary Durrant, venise să locuiască împreună cu mătuşa sa şi eventual să înveţe „meşteşugul” comerţului cu antichităţi. În orice caz, era extrem de entuziasmată – slujba aceasta era net preferabilă uneia de guvernantă sau de însoţitoare de bătrâni.

Poirot dădea din cap interesat şi aprobator.

— Mademoiselle cu siguranţă va avea succes, spuse el galant. Dar aş dori să-i dau un sfat mic. Mademoiselle, să nu vă încredeţi în oricine! Peste tot în lume mişună golani şi vagabonzi, poate chiar aici, alături de noi în autocar. Trebuie să fii în permanenţă cu ochii în patru, suspicios!

Ea rămase cu gura căscată, iar Poirot dădu din cap ca un bătrân înţelept.

— Aşa este cum vă spun. Cine ştie? Poate chiar eu, care vă vorbesc, sunt un răufăcător de cea mai joasă speţă.

Şi clipi mai des ca oricând sub privirile ei stupefiate.

Ne-am oprit la Monkhampton ca să luăm prânzul şi, după ce schimbă câteva vorbe cu ospătarul, Poirot reuşi să ne aranjeze o măsuţă de trei persoane lângă geam. Afară, într-

o curte mare, erau parcate cam vreo douăzeci de autocare cu caroseria deschisă care veniseră din toată ţara. Restaurantul hotelului era înţesat şi gălăgia era apreciabilă.

— Uneori parcă ţi se acreşte de prea multă vacanţă, am spus eu cu o grimasă.

Mary Durrant a fost de aceeaşi părere.

— Ebermouth a devenit atât de răsfăţat în sezonul estival! Mătuşa mea spune că înainte era altfel. Acum abia dacă te poţi strecura pe trotuar de atâta lume.

— Dar acest lucru nu împiedică afacerile să prospere, mademoiselle!

— Nu şi în cazul nostru. Noi vindem doar lucruri rare, valoroase. Nu ne înjosim noi cu kitchuri. Mătuşa mea are clienţi răspândiţi prin toată Anglia. Dacă îi cer o anume masă ori un scaun „stil” sau un porţelan deosebit, îi scriu şi, mai devreme sau mai târziu, ea le face rost de obiectul dorit. Exact asta s-a întâmplat şi acum.

Întrucât ne-am arătat interesaţi, s-a apucat să ne explice. Un anume domn J. Baker Wood din America era un mare cunoscător şi colecţionar de miniaturi. Recent, un set foarte valoros de miniaturi apăruse pe piaţă, iar domnişoara Elizabeth Penn, mătuşa lui Mary, îl achiziţionase. Apoi îi scrisese domrului Wood, descriindu-i miniaturile şi cerând un anume preţ. El îi răspunsese pe loc, spunând că este pregătit să cumpere setul dacă miniaturile erau cele descrise, şi o rugă să trimită pe cineva cu ele ca să le poată vedea la reşedinţa lui, adică la Charlock Bay. În consecinţă, domnişoara Durrant fusese expediată ca reprezentant direct al mătuşii ei.

— Mă rog, sunt nişte lucruşoare adorabile, nu zic nu, spuse ea. Dar nu îmi imaginez că cineva ar putea arunca atâţia bani pe ele. Cinci sute de lire! Gândiţi-vă! Sunt făcute de Cosway. Parcă e Cosway, nu? Mereu mă încurc în chestiile astea.

Poirot zâmbi.

— Nu prea vă pricepeţi, mademoiselle, eh?

— Nu am nici o pregătire, spuse Mary îndurerată. În familia mea nu a avut c; ne să ne înveţe despre lucrurile astea vechi. Şi sunt atâtea de învăţat!

Oftă. Apoi, deodată, ochii i se măriră plini de surpriză. Era aşezată cu faţa la geam, iar acum se uita afară în curte. Aruncând o vorbă în fugă, se ridică de la locul ei şi se repezi pe uşă. Peste câtcva clipe se întoarse abia respirând şi-şi ceru scuze.

— Iertaţi-mă că am ieşit aşa în fugă! Dar am avut impresia că cineva mi-a luat valiza din autobuz. Am zburat după el, dar s-a dovedit că era valiza lui. E aproape identică cu a mea. M-am simţit atât de ridicolă. E ca ş când l-aş fi acuzat de furt.

La acest gând o pufni râsul.

Poirot însă nu râse.

— Ce fel de om era, mademoiselle? Descrieţi-mi-l, vă rog.

— Avea un costum maro. Un tânăr subţirel cu o mustaţă abia perceptibilă.

— Aha! Făcu Poirot. Prietenul nostru de ieri, Hastings. Îl cunoaşteţi pe acest om, mademoiselle? L-aţi văzut mai înainte?

— Nu, niciodată. De ce?

— Nimic. Ciudat… Asta e tot.

Deveni din nou tăcut şi nu mai interveni în conversaţia noastră decât atunci când Mary Durrant spuse ceva care îi atrase atenţia.

— Ce spuneaţi, mademoiselle?

— Spuneam că la întoarcere mă voi păzi de „răufăcători”, cum le spuneţi dumneavoastră. Presupun că domnul Wood plăteşte totdeauna în bani gheaţă. Cu cinci sute de lire la mine am toate şansele să intru în atenţia vreunui răufăcător.

Râse, dar Poirot din nou nu răspunse. În schimb, o întrebă la ce hotel îşi propusese să stea în Charlock Bay.

— Hotelul „Ancora”. E mic şi ieftin, dar foarte bun.

— Aşa deci! Spuse Poirot. Hotelul „Ancora”. Exact unde şi-a pus în gând şi Hastings să stăm. Foarte ciudat!

Îmi făcu cu ochiul.

— Staţi mult la Charlock Bay? Întrebă Mary.

— Doar o noapte. Am nişte afaceri acolo. Probabil că nu ghiciţi, mademoiselle, care este profesiunea mea, eh?

Am urmărit-o pe Mary cum trecea în revistă câteva posibilităţi, numai pentru a le respinge – dintr-un sentiment de prudenţă, presupun. În cele din urmă se hazardă să sugereze că Poirot era scamator. La care el se arătă nespus de amuzat.

— Ah! Ce mai idee! Credeţi că scot iepuri din joben? Nu, mademoiselle. Eu sunt exact opusul unui scamator. Scamatorul face obiectele să dispară. Eu fac să reapară obiectele care au dispărut. Se înclină într-o poziţie cât se poate de dramatică, spre a imprima cuvintelor un efect mai convingător. E un secret, mademoiselle, dar dumneavoastră vi-l spun: sunt detectiv!

Se lăsă pe speteaza scaunului, satisfăcut de efectul spuselor lui. Mary Durrant se holba la el ca vrăjită. Dar orice conversaţie ulterioară a fost împiedicată de claxoanele de afară, care anunţau că monştrii motorizaţi erau gata de plecare.

În vreme ce ieşeam împreună cu Poirot, am făcut oarecari comentarii pe seama farmecului comesenei noastre. Poirot a fost de aceeaşi părere.

— Într-adevăr, e fermecătoare. Dar şi cam prostuţă, nu?

— Prostuţă?

— Ei, hai, nu face pe ultragiatul! O fată poate fi frumoasă şi cu părul roşu şi totuşi să rămână o proastă. Ce poate fi mai prostesc decât să te destăinui unor străini, aşa cum a făcut ea.

— Păi, şi-o fi dat seama că suntem de treabă.

— Ceea ce-mi spui acum, mon ami, e o imbecilitate. Oricine îşi cunoaşte meseria sigur că pare „de treabă”. Micuţa spunea că va avea mai multă grijă când se va vedea

cu cele cinci sute de lire în poşetă. Dar ea are deja cu ea cele cinci sute.

— În miniaturi.

— Exact. În miniaturi. Şi nu e prea mare diferenţă între una şi alta, mon ami.

— Dar nu ştie nimeni de ele în afară de noi.

— Şi ospătarul, şi cei de la masa de alături. Şi, nu încape îndoială, câteva persoane din Ebermouth. Mademoiselle Durrant. Este încântătoare, dar, dacă aş fi eu în locul lui mademoiselle Elizabeth Penn, în primul rând i-aş da asistentei mele o lecţie de bun simţ. Făcu o pauză, apoi reluă pe alt ton: Ştii ceva, mon ami? Ar fi cel mai uşor lucru din lume să iei o valiză din acele autobuze cu capota deschisă în timp ce noi stăm la masă.

— Ei, hai, Poirot, ce dracu! Nu se poate să nu vadă cineva!

— Şi, mă rog, ce să vadă? Pe cineva care îşi ia propria valiză. Treaba poate fi făcută în văzul lumii, fără ca nimănui să nu-i treacă prin cap să intervină.

— Vrei să spui… Adică vrei să insinuezi că… Dar tânărul acela în costum maro… Nu era valiza lui?

Poirot se încruntă.

— Aşa se pare. Oricum, mi se pare curios că nu a făcut-o mai înainte, când s-a oprit autocarul. Ai observat că nici nu a mâncat aici?

— Dacă domnişoara Durrant nu ar fi stat cu faţa la geam nu l-ar fi văzut, am rostit eu rar.

— Şi de vreme ce era propria lui valiză, tot nu a contat, zise Poirot. Aşa că să nu ne mai gândim la asta, mon ami.

Cu toate acestea, după ce am început să gonim cu viteză pe şosea, Poirot a găsit un prilej să-i mai ţină lui Mary o predică despre pericolul de a fi indiscret, iar ea îi acceptă spusele destul de spăşită, dar cu aerul că totul era doar o glumă.

Am ajuns la Charlock Bay pe la ora patru şi am fost destul de norocoşi să găsim camere la hotelul „Ancora” – un han

de modă veche, dar încântător, care dădea într-una din străzile laterale.

Poirot tocmai îşi despachetase câteva lucruri folositoare şi îşi pomăda mustaţa cu cosmeticale înainte de a ieşi să-i facă o vizită lui Joseph Aarons, când deodată am auzit o bătaie frenetică în uşă şi, spre stupefacţia mea, şi-a făcut apariţia domnişoara Durrant, cu faţa albă ca varul şi ochii înlăcrimaţi.

— Vă rog din suflet să mă iertaţi… Dar… Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor. Spuneaţi că sunteţi detectiv! I se adresă lui Poirot.

— Ce s-a întâmplat, mademoiselle?

— Mi-am deschis valiza. Miniaturile se aflau într-o casetă din piele de crocodil… Încuiată, bineînţeles. Iar acum, priviţi!

Şi ne întinse o casetă pătrată. Capacul atârna desfăcut. Poirot o luă în mână. Fusese forţată; probabil de cineva cu o putere deosebită. Urmele erau vizibile. Poirot o examină şi dădu din cap.

— Şi miniaturile? O întrebă, deşi amândoi ştiam foarte bine răspunsul.

— Au dispărut. Le-a furat cineva. Vai! Ce mă fac?

— Nu vă alarmaţi, i-am spus. Prietenul meu este Hercule Poirot. Trebuie să fi auzit de el. Dacă e cineva care să vă aducă înapoi miniaturile, atunci el este acela.

— Monsieur Poirot! Marele monsieur Poirot!

Poirot era destul de orgolios ca să fie flatat de tonul de veneraţie:

— Da, copila mea. Sunt chiar eu. Şi te poţi încrede în mine fără nici o reţinere. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Dar… Mi-e foarte teamă că… E prea târziu. Spune-mi, şi încuietoarea de la valiză a fost forţată?

Ea clătină din cap.

— Dă-mi voie, te rog, să o examinez!

Ne-am dus împreună în camera ei şi Poirot a cercetat valiza cu multă atenţie. Evident, fusese deschisă cu o cheie.

— Ceea ce nu e deloc greu. Toate încuietorile valizelor sunt făcute cam după acelaşi calapod. Eh bien, va trebui să chemăm poliţia şi să luăm legătura şi cu domnul Baker Wood cât mai curând posibil. Mă voi ocupa eu însumi de toate acestea.

Am plecat cu el şi l-am întrebat ce a vrut să spună când a afirmat că era deja prea târziu.

— Mon cher, am declarat azi că eu sunt exact opusul scamatorului… Că eu fac să reapară lucrurile dispărute… Dar numai dacă cineva a fost cu mine în acea perioadă. Tot nu înţelegi? O să înţelegi imediat.

Intră într-o cabină telefonică. Cinci minute mai târziu ieşi cu o mină foarte gravă.

— E aşa cum mi-am închipuit. O doamnă l-a căutat pe domnul Wood cu miniaturile acum vreo jumătate de oră. S-a prezentat ca venind din partea domnişoarei Elizabeth Penn. Omul a fost încântat de miniaturi şi i-a plătit fără întârziere.

— Acum o jumătate de oră… Înainte de a ajunge noi aici.

Poirot zâmbi enigmatic.

— Autocarele Speedy sunt într-adevăr rapide, dar o maşină rapidă de la, să zicem, Monkhampton ar ajunge aici cu cel puţin o oră înaintea noastră.

— Şi acum ce facem?

— Drăguţul de Hastings!… Practic ca întotdeauna. Vom informa poliţia, vom face tot ce ne stă în putinţă pentru mademoiselle Durrant şi… Da, cred că în final vom avea o discuţie cu domnul Wood ca să clarificăm lucrurile.

Am pus în aplicare de îndată acest plan. Sărmana domnişoară Durrant era foarte abătută, temându-se ca nu cumva mătuşa să dea vina pe ea.

— Ceea ce probabil că va şi face, observă Poirot când ne îndreptam spre hotelul „Plaja mării” unde locuia domnul Wood. Şi pe bună dreptate. Ce idee, să laşi lucruri în valoare de cinci sute de lire într-o valiză, iar tu să mergi liniştit la masă! În orice caz, mon ami, sunt vreo două sau

trei lucruri curioase legate de acest caz. De pildă, de ce caseta aceea a fost forţată?

— Pentru a fi extrase miniaturile.

— Dar nu cumva asta e o prostie? Să presupunem că hoţul forţează bagajul la ora prânzului sub pretextul că ar fi al său. Nu crezi că ar fi fost mult mai uşor să deschidă valiza, să transfere caseta nedeschisă în propria valiză şi apoi să dispară, decât să se chinuie să forţeze închizătoarea?

— Poate voia să se asigure că miniaturile erau înăuntru.

Poirot nu părea prea convins de ipoteza mea, dar tocmai eram introduşi în apartamentul domnului Wood, aşa că nu am mai avut vreme de comentarii.

De la bun început mi-a displăcut acest domn Baker Wood.

Era un tip masiv şi vulgar, îmbrăcat cu excesivă. Eleganţă şi, pe deasupra, împodobit cu un inel cu diamant mare. Te izbea imediat fanfaronada lui gălăgioasă.

Bineînţeles că nu suspectase nimic ca fiind nelalocul lui. Ar fi trebuit? Femeia i-a spus că are miniaturile. Nişte exemplare deosebite! Dacă avea seria banilor? Ei, asta-i bună! Şi, mă rog, cine era acest domn… Cum îi zice… Poirot, în fine, să vină să-i pună lui asemenea întrebări?

— Nu vă mai pun nici o altă întrebare, monsieur, decât un singur lucru. Să-mi descrieţi femeia care a venit cu miniaturile. Nu era cumva tânără şi frumoasă?

— Nu, domnule, nici vorbă. O femeie înaltă, între două vârste, cu părul argintiu, faţa pătată şi chiar o mustaţă care abia îi mijea. O sirenă? Doamne fereşte!

— Poirot! Am exclamat eu în timp ce ne îndepărtam. Mustaţă! Ai auzit?

— Mulţumesc, Hastings, aud destul de bine.

— Dar ce om neplăcut!

— Într-adevăr, nu prea manierat.

— Păi eu zic că n-ar strica să punem mâna pe hoţ, am remarcat. Acum putem să-l şi identificăm.

— Cât de naiv poţi fi, Hastings! Nu ai auzit că există şi alibiuri?

— Crezi că hoţul are vreun alibi?

Poirot răspunse pe neaşteptate:

— Sper din toată inima.

— Problema ta, i-am spus, e că îţi plac lucrurile complicate.

— Aşa este, mon ami. Nu-mi place… Cum să spun?… Pasărea care stă pe loc.

Profeţia lui Poirot se adeveri întru totul. Tovarăşul nostru de drum în costum maro se dovedi a fi un oarecare domn Norton Kane. Se dusese direct la hotelul „George” din Monkhampton şi îşi petrecuse acolo toată după-amiaza. Singura dovadă împotriva lui era aceea a domnişoarei Durrant care declarase că l-ar fi văzut scoţându-şi bagajul din autocar în timpul prânzului.

— Ceea ce, în sine, nu este deloc un act necurat, spuse Poirot cu aer meditativ.

După această remarcă se cufundă în tăcere şi refuză să mai discute chestiunea, spunându-mi, la insistenţele mele, că se gândeşte la mustăţi în general şi că ar fi fost bine să fac şi eu acelaşi lucru.

Am descoperit însă că îl rugase pe Joseph Aarons, cu care îşi petrecuse seara, să-i dea toate detaliile posibile despre domnul Baker Wood. De vreme ce locuiau la acelaşi hotel, exista posibilitatea de a ciuguli ceva informaţii. Ce o fi aflat Poirot, nu ştiu, căci nu a binevoit să-mi spună.

După câteva discuţii avute la poliţie, Mary Durrant s-a întors la Ebermouth cu trenul de dimineaţă. Noi am luat prânzul cu Joseph Aarons şi după masă Poirot m-a anunţat că a rezolvat chestiunea impresarului într-un mod satisfăcător, aşa că ne puteam întoarce şi noi la Ebermouth oricând doream.

— De data asta însă, mon ami, nu mai luăm maşina; ne întoarcem pe calea ferată.

— Ţi-e teamă să nu-ţi golească cineva buzunarele sau să nu dai iar peste vreo cuconiţă nefericită?

— Ambele lucruri mi se pot întâmpla şi în tren, Hastings. Nu, mă grăbesc doar să ne întoarcem la Ebermouth pentru a ne continua investigaţiile asupra cazului nostru.

— Cazul nostru?

— Desigur, mon ami. Mademoiselle Durrant a apelat la mine să o ajut. Faptul că acum problema se află în mâinile poliţiei nu înseamnă că eu mă pot spăla pe mâini. Am venit aici să-i fac un serviciu unui prieten vechi, dar nu doresc să se spună vreodată că Hercule Poirot a părăsit un străin aflat la necaz!

Şi se ridică maiestuos de pe scaun.

— Mi se pare că te-a interesat încă dinainte, am remarcat eu cu fineţe. La oficiul de voiaj, când l-ai zărit prima oară pe tânărul acela, deşi nu-mi pot imagina ce ţi-o fi atras atenţia la el.

— Cum nu ştii, Hastings? Mă mir. Mde, în cazul acesta o să rămână micul meu secret.

Înainte de plecare am avut o scurtă convorbire cu inspectorul de poliţie care se ocupa de acest caz. Îl interogase pe Norton şi i-a spus lui Poirot că nu i-a plăcut defel comportarea tânărului. Vociferase, negase şi pe deasupra se şi contrazisese în ce spusese.

— Dar cum i-a reuşit trucul hoţului până la urmă, nu ştiu, mărturisi inspectorul. S-ar putea să-i fi dat marfa unui complice care a dispărut cu vreo maşină rapidă. Dar asta e doar teorie. Trebuie să găsim maşina şi complicele şi în felul acesta să clarificăm lucrurile.

Poirot încuviinţă gânditor.

— Crezi că aşa s-a întâmplat? L-am întrebat, în timp ce ne ocupam locurile în tren.

— Nu, mon ami, nu aşa s-au petrecut lucrurile. Hoţul a lucrat mult mai inteligent decât crezi.

— Şi nu vrei să-mi spui şi mie cum?

— Încă nu. Ştii… E o slăbiciune de-a mea… Îmi place să păstrez secretul până la sfârşit.

— Şi sfârşitul va veni curând?

— Foarte curând.

Am ajuns la Ebermouth puţin după ora şase şi Poirot s-a dus ţintă la magazinul „Elizabeth Penn”. Era închis, dar Poirot a sunat şi Mary însăşi a venit să deschidă, faţa ei trădând în acelaşi timp surpriza şi plăcerea de a ne revedea.

— Vă rog, poftiţi înăuntru s-o vedeţi pe mătuşa mea, ne spuse.

Ne conduse într-o cameră din spate. O femeie în vârstă ne ieşi în întâmpinare; avea părul alb şi semăna ea însăşi cu o miniatură, cu pielea ei alb-rozalie şi ochii albaştri. În jurul umerilor destul de aduşi de bătrâneţe purta un şal dintr-o dantelă veche de o valoare inestimabilă.

— Să fie chiar marele Poirot în persoană? Întrebă pe un ton scăzut, dar încântător. Mary mi-a povestit totul. Nu mi-a venit să cred. Şi chiar sunteţi dispus să ne ajutaţi? Ce ne povăţuiţi să facem?

Poirot o privi o clipă, apoi se înclină.

— Mademoiselle Penn… Efectul este încântător. Dar cred că ar trebui totuşi să vă lăsaţi să crească mustaţa.

Domnişoara Penn tresări şi se dădu înapoi.

— Ieri nu aţi deschis magazinul, nu-i aşa?

— Dimineaţă am fost aici. Mai târziu m-a apucat o migrenă şi m-am dus direct acasă.

— Nu acasă, mademoiselle. Ca să vă însănătoşiţi, v-aţi gândit să schimbaţi puţin aerul, nu-i aşa? Se pare că aerul din Charlock Bay e foarte întăritor.

Mă luă de braţ şi mă conduse spre uşă. Acolo se opri şi vorbi peste umăr.

— Sper că vă daţi seama, ştiu tot. Această mică… Farsă… Trebuie să înceteze.

În tonul lui se simţea o ameninţare. Cu faţa albă ca varul, domnişoara Penn încuviinţă fără să scoată o vorbă. Poirot se întoarse spre fată:

— Mademoiselle, spuse el graţios, sunteţi tânără şi fermecătoare. Dar participarea dumneavoastră la o

asemenea afacere neînsemnată vă va face ca tinereţea şi farmecul să dispară în dosul gratiilor… Şi eu, Hercule Poirot, vă declar că ar fi mare păcat!

Apoi ieşi în stradă. L-am urmat complet dezorientat.

— De la bun început, mon ami, m-a interesat. Când tânărul şi-a cumpărat un bilet doar pentru Monkhampton am văzut-o pe fată cum şi-a aţintit privirea asupra lui. Adică de ce? Doar nu era tipul care să atragă atenţia unei femei prin simpla lui prezenţă fizică. Când am pornit cu autocarul, am avut sentimentul că ceva se va întâmpla. Cine l-a văzut pe tânăr umblând la bagaje? Mademoiselle, nimeni altcineva decât mademoiselle, şi aminteşte-ţi că ea şi-a ales acel loc… cu faţa spre geam… O alegere deloc potrivită cu firea unei femei.

Apoi vine la noi cu povestea furtului… Cutia forţată care nu avea nici un rost, după cum ţi-am spus chiar atunci.

Şi care a fost rezultatul? Domnul Baker a plătit o grămadă de bani pentru nişte lucruri furate. Miniaturile îi vor fi returnate domnişoarei Penn care le va vinde şi va câştiga o mie de lire în loc de cinci sute. Am făcut câteva cercetări discrete şi am aflat că afacerile nu-i merg prea bine… Destul de îndoielnice. Şi mi-am zis: mătuşa şi nepoata sunt amândouă implicate în această afacere.

— Atunci nu l-ai suspectat nici o clipă pe Norton?

— Mon ami! Cu mustaţa aceea? Un delincvent este ori perfect ras ori îşi lasă o mustaţă ca lumea, ca să poată fi eliminată oricând. Dar ce ocazie pentru isteaţa mademoiselle Penn… O femeie în vârstă cu pielea alb-rozalie, cum ne-a apărut nouă! Dar dacă stă dreaptă, dacă poartă nişte cizme mari, îşi schimbă culoarea feţei cu câteva pete foarte puţin pronunţate şi… ca ultim efect care să le încoroneze pe toate celelalte… Adaugă câteva fire de păr deasupra buzei… Ei, atunci? „O femeie bărbătoasă”, spune domnul Wood şi „un bărbat în travesti” spunem noi doi în acelaşi timp.

— Chiar ea s-a dus ieri la Charlock Bay?

— Poţi fi sigur de asta. După cum îţi aminteşti că mi-ai spus chiar tu, trenul a plecat de aici la unsprezece şi a ajuns la Charlock Bay la ora două. Trenul de întoarcere se deplasează mai rapid – cel cu care am venit noi. Părăseşte Charlock Bay la patru şi cinci şi ajunge aici la şase şi cincisprezece. Bineînţeles că miniaturile nu s-au aflat niciodată în casetă. Aceasta a fost forţată în mod artistic încă înainte de a fi împachetată. Mademoiselle Mary trebuia doar să găsească nişte fraieri care să cadă în plasa farmecelor ei şi să se erijeze în apărători. Numai că unul dintre fraieri nu era fraier, ci… Hercule Poirot.

Nu mi-a prea plăcut ce se subînţelegea din afirmaţia lui, aşa că am adăugat repede:

— Deci când spuneai că ajuţi o persoană străină mă amăgeai cu bună ştiinţă.

— Eu nu te amăgesc niciodată, Hastings. Te las doar să te auto-amăgeşti. Mă referem la domnul Baker Wood, o persoană străină de tărâmurile acestea.

Faţa i se întunecă:

— Ah, când mă gândesc la suprapreţul pe care am fost obligat să-l plătesc în mod sămavolnic! Acelaşi preţ până la Charlock Bay, ca şi un bilet dus-întors. Mi se urcă sângele la cap. Nu e un om prea plăcut domnul Baker Wood, nici prea simpatic, cum s-ar spune. Dar e un turist. Iar noi, turiştii, trebuie să fim solidari. Eu personal sunt de partea tuturor turiştilor!

SFÂRŞIT